

Rolnr. 13/01180
**Hof Arnhem-
Leeuwarden**

AWR art. 26a

BPM: Geen cassatie in zaak ontvankelijk verklaard bezwaarschrift importeur, ondanks betaling ervan door kentekenhouder.

Toelichting staatssecretaris van 3 april 2015, nr. DGB 2015-1017, op intrekking beroepschrift in cassatie n.a.v. Uitspraak Hof Arnhem-Leeuwarden van 6 januari 2015, nr. 13/01180, ECLI:NL:GHARL:2015:1079

Autohandelaar X importeerde in 2011 een Volkswagen Golf. In de bpm-aangifte ging hij uit van een inkoopwaarde van € 1929 en een afschrijvingspercentage van 93,6 en een te betalen bedrag aan bpm van € 500. De inspecteur stelt dat de inkoopwaarde € 14 473 bedraagt en het afschrijvingspercentage 51,61 is. Hij legt aan X een naheffingsaanslag op van € 3281. X diende op 1 juni 2011 een bezwaarschrift in. De kentekenhouder heeft op 16 november 2011 in totaal (€ 500 + € 3281 =) € 3781 aan de Belastingdienst betaald. De inspecteur heeft het bezwaar van X op 14 mei 2012 niet-ontvankelijk verklaard. De rechtbank oordeelde dat de inspecteur het bezwaarschrift terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Nu een ander dan X de naheffingsaanslag heeft voldaan, is het belang van X bij het bezwaar volgens de rechtbank komen te vervallen. X ging in hoger beroep.

In hoger beroep is onder meer in geschil of de inspecteur het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Het hof wijst op art. 26a, eerste lid, aanhef en onderdeel a, AWR. Dit artikel regelt dat beroep slechts kan worden ingesteld door de belanghebbende aan wie de belastingaanslag is opgelegd. In dat geval dient dan wel – behoudens hier niet van toepassing zijnde uitzonderingen – eerst bezwaar te worden gemaakt (art. 7:1, eerste lid, Awb). Dit leidt volgens het hof tot de conclusie dat X gerechtigd was bezwaar te maken. Dat een ander de naheffingsaanslag heeft betaald, leidt niet tot het vervallen van het belang voor X. De betaling van een (naheffings)aanslag is niet van belang voor de beoordeling van de ontvankelijkheid. Ook is niet van belang dat bij een (gedeeltelijke) toewijzing van het bezwaar het alsdan terug te betalen bedrag niet aan X, maar aan de kentekenhouder zou moeten worden terugbetaald. De zaak wordt teruggewezen naar de inspecteur.

De staatssecretaris trekt zijn beroepschrift in cassatie in. Ter toelichting merkt hij het volgende op.

Het Hof concludeert dat belanghebbende gerechtigd was bezwaar te maken tegen de aan belanghebbende opgelegde naheffingsaanslag in de bpm, ondanks dat een ander dan belanghebbende de naheffingsaanslag heeft betaald. Het Hof is

derhalve van oordeel dat het bezwaar van belanghebbende tegen de naheffingsaanslag ten onrechte niet-ontvankelijk is verklaard. Met dit oordeel geeft het Hof mijns inziens geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting uit te gaan, mede gelet op het bepaalde in artikel 26a, eerste lid, aanhef en onderdeel a, AWR (vgl. HR 11 april 2003, nr. 36822, BNB 2003/264).

Overigens is de onderhavige zaak niet identiek aan de zaken die zijn beslist door het Hof Den Haag 25 juli 2014, nr. 13/00650, en Hof 's-Hertogenbosch 29 oktober 2013, nr. 12/00823, nu immers in die gevallen niet aan de orde was dat een naheffingsaanslag aan belanghebbende is opgelegd waartegen bezwaar wordt gemaakt.

Ten aanzien van de toegekende immateriële schadevergoeding van € 500 wegens overschrijding van de redelijke termijn door de Inspecteur ben ik van mening, dat de onderhandelingen betreffende het sluiten van een vaststellingsovereenkomst onder omstandigheden wel degelijk voor (een deel van) deze periode zou kunnen worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid die een langere behandelduur van twee jaar zou rechtvaardigen. Ik vermag niet in te zien dat het daarbij relevant is of het initiatief van belanghebbende dan wel van de Belastingdienst uitgaat. De gemachtigde heeft in casu nadrukkelijk ingestemd met het beproeven van het sluiten van een vaststellingsovereenkomst.

Hierbij dient voorts nog te worden bedacht dat het om een groot aantal bezwaarschriften gaat van deze gemachtigde, hetwelk mede een verklaring voor het tijdsverloop is. Een dergelijke situatie is niet gebruikelijk binnen het behandelproces, waardoor mijns inziens zou kunnen worden gezegd dat het wordt veroorzaakt door een bijzondere omstandigheid (vgl. HR 20 juni 2014, nr. 13/01045, BNB 2014/200). In zoverre ben ik het dan ook niet eens met het andersluidende oordeel van het Hof.

Nu echter de Inspecteur meende – achteraf ten onrechte - dat het bezwaar van belanghebbende tegen de naheffingsaanslag niet-ontvankelijk zou moeten worden verklaard, ligt het in mijn optiek niet in de rede een dergelijk bezwaar te betrekken in de te sluiten vaststellingsovereenkomst. Daarmee komt dan in casu de grond te ontvallen onder mijn betoog om het met de vaststellingsovereenkomst gemoeide tijdsverloop als bijzondere omstandigheid aan te merken. Tegen die achtergrond geef ik er dan ook de voorkeur aan in de voorliggende zaak te berusten in de uitspraak van het Hof.

Hoogachtend,

DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN,
namens deze,
DE DIRECTEUR-GENERAAL BELASTINGDIENST,
loco

mr. J. de Blieck